

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 362/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť V. R., K., zastúpenej JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia základného práva na osobitnú ochranu detí a mladistvých zaručeného v čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva detí narodených v manželstve i mimo neho na vzájomnú rovnosť zaručeného v čl. 41 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva dieťaťa na ochranu a starostlivosť nevyhnutnej pre jeho blaho zaručeného v čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s porušením ustanovenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 238/2010 a jeho rozsudkom z 22. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. R. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2011 doručená sťažnosť V. R., K. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na osobitnú ochranu detí a mladistvých zaručeného v čl. 41 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva detí narodených v manželstve i mimo neho na vzájomnú rovnosť zaručeného v čl. 41 ods. 3 ústavy, základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy, práva dieťaťa na ochranu a starostlivosť nevyhnutnej pre jeho blaho zaručeného v čl. 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor o právach dieťaťa“), práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s porušením ustanovenia čl. 12 ods. 2 ústavy postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/238/2010 a jeho rozsudkom z 22. februára 2011.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka ako žalobkyňa sa návrhom na začatie konania – žalobou (ďalej len „žaloba“) na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) domáhala proti Slovenskej republike ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“), zastúpenej Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“), zaplattenia sumy 93 060 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným úradným postupom. Sťažovateľka žalobu odôvodnila najmä tým, že nezákonným úradným postupom riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky, správy kriminálnej polície, Prezídia Policajného zboru (ďalej len „správny orgán“), ako aj jeho nezákonným rozhodnutím sp. zn. PPZ-61-2/PDJ-96 z 29. apríla 1996 bola sťažovateľka a jej brat v dôsledku úmrtia V. R. – ich otca – policajta (ďalej len „zomretý policajt“) priznaným úmrtným iba v sume 18 612 Sk pre každého z nich ako jeho v tom čase pozostalé nezaopatrené deti ukrátení na svojom nároku z titulu úmrtného vo výške zodpovedajúcej žalovanej sume. O žalobe sťažovateľky sa konanie na okresnom súde viedlo pod sp. zn. 17 C 113/2006.

Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 17 C 113/2006 z 1. decembra 2006 tak, že túto žalobu ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu. V odôvodnení tohto rozsudku

okresný súd okrem iného uviedol, že keďže sťažovateľka ani jej brat, resp. ich vtedajšia zákonná zástupkyňa možnosť podania odvolania proti rozhodnutiu správneho orgánu sp. zn. PPZ-61-2/PDJ-96 z 29. apríla 1996 o priznaní úmrtného pre sťažovateľku a jej brata v sume 18 612 Sk pre každého z nich nevyužila, pričom podľa názoru okresného súdu nejde o prípad hodný osobitného zreteľa pre nesplnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 3 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“), nie je možné sťažovateľkou uplatnený nárok na náhradu škody priznať. Navyše, podľa zistenia okresného súdu v konaní nebolo preukázané, že by správny orgán vo veci priznania úmrtného pre sťažovateľku a jej brata v zmysle ustanovenia § 123 zákona Slovenskej národnej rady č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov Policajného zboru Slovenskej republiky v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o služobnom pomere“) v spojení s ustanovením § 89 ods. 2 výnosu č. 86 ministerstva zo 16. decembra 1991, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o služobnom pomere v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „výnos č. 86“), postupoval nesprávne a z tohto dôvodu by bol sťažovateľke vznikol nárok na náhradu škody spôsobenej jeho nesprávnym úradným postupom.

Sťažovateľka podala proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 17 C 113/2006 z 1. decembra 2006 riadne a včas riadny opravný prostriedok – odvolanie, v ktorom okrem iného namietala nesprávnosť právneho názoru okresného súdu, podľa ktorého bol postup správneho orgánu v súlade s ustanoveniami § 89 výnosu č. 86. V dôvodoch odvolania tiež poukázala na ustanovenie čl. 144 ústavy, v zmysle ktorého sú sudcovia pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní len ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa ustanovení čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom, z čoho vyplýva, že súd nie je pri svojom rozhodovaní viazaný ani obmedzovaný inými právnymi predpismi. Podľa názoru sťažovateľky nesprávny úradný postup správneho orgánu spočíval v tom, že ministerstvo sa pri vydávaní výnosu č. 86 neriadilo ústavou, dohovorom o právach dieťaťa, resp. že ustanovenia výnosu č. 86 s ustanoveniami ústavy a dohovoru o právach dieťaťa nezosúladilo. Sťažovateľka vyslovila presvedčenie, že napriek zneniu ustanovení § 89 výnosu č. 86, tieto ustanovenia mal správny orgán vykladať a aplikovať v súlade

s ustanoveniami zákona č. 94/1963 Zb. o rodine v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon o rodine“), ústavy a dohovoru o právach dieťaťa. V tejto súvislosti sťažovateľka tiež uviedla, že právny názor okresného súdu, podľa ktorého úmrtie v zmysle ustanovení § 89 ods. 3 a 4 výnosu č. 86 nepatrí jednostranne osirelým deťom, resp. že patrí iba obojstranne osirelým deťom, je zjavne nesprávny. Z uvedených dôvodov sťažovateľka žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel.

Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co/59/2007 zo 16. októbra 2008 odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť sťažovateľke sumu 74 448 Sk spolu s úrokmi z omeškania z tejto sumy vo výške 17,6 % ročne od 5. februára 1999 do zaplatenia, ako aj trovy konania. V prevyšujúcom rozsahu krajský súd žalobu sťažovateľky zamietol. Tento rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 15. decembra 2008.

Proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 3 Co/59/2007 zo 16. októbra 2008 podal riadne a včas mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie žalovaný, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Cdo 43/2009 z 29. júna 2010 tak, že dovolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Krajský súd viazaný právnym názorom najvyššieho súdu opätovne vo veci rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Co/238/2010 z 22. februára 2011 tak, že odvolaním sťažovateľky napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 17 C 113/2006 z 1. decembra 2006 v časti výroku o zamietnutí žaloby sťažovateľky ako vecne správny potvrdil a v časti výroku o trovách konania zrušil a v tomto rozsahu vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Sťažovateľka porušenie ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom o právach dieťaťa a dohovorom odôvodňuje okrem iného takto:

«... Je teda nepochybné, že so zreteľom na vyššie uvedené... je vydanie Výnosu súčasťou výkonu právomoci tohto orgánu. Niet teda dôvodu vyňať z definície úradného postupu takúto činnosť spojenú s výkonom právomoci ministerstva vnútra len preto, aby sa súd vyhol konfrontácii tohto úradného postupu s nadradenými právnymi predpismi. V predmetnej veci bol citovaný Výnos ministerstva vnútra SR prijatý pred prijatím Ústavy SR, napriek tomu však bolo jeho povinnosťou zosúladiť v súlade s článkom 154c ods. 1 Ústavy SR tento Výnos s Ústavou SR. ...

Podľa názoru odvolacieho súdu, na základe podania matky, ktoré bolo označené ako „sťažnosť proti rozhodnutiu o priznaní jednomesačného úmrtného nezaopatreným deťom“, ktoré označený riaditeľ podľa názoru dovolacieho súdu posúdil podľa § 126 Zákona o štátnej službe (odvolací súd ma zrejme na mysli Zákon o služobnom pomere príslušníkov PZ SR), rozhodol tento orgán a to podľa ustanovenia § 125 Zákona o štátnej službe (opäť zrejme Zákon o služobnom pomere príslušníkov PZ SR). Podľa názoru odvolacieho súdu, toto „rozhodnutie“ obsahovalo výrok s ustanovením právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, bolo odôvodnené a absencia poučenia nespôsobovala vadu tohto rozhodnutia „so zreteľom na ustanovenie § 135 ods. 4 Zákona o štátnej službe.

Tento skutkový záver súdu je krajne arbitrárny, ide ďaleko za hranicu obrany žalovaného v konaní pred všeobecnými súdmi a dochádza do takých dôsledkov, ktoré sa neodvážil v rámci svojich podaní predostrieť ani žalovaný. ...

Predovšetkým, je potrebné mať na zreteli, že dovolací súd zrejme pod rozhodnutím má na mysli listinu označenú sp. zn. PPZ-61-10/NPJ-96 zo dňa 30. 12. 1996.

Zo samotného označenia tejto listiny vyplýva, že orgán, ktorý ju vydal, teda riaditeľ Národnej protidrogovej jednotky ju považoval za ODPOVEĎ na sťažnosť. Z prvého odseku tejto listiny nepochybne vyplýva, že orgán, ktorý ju vydal považoval podanie matky sťažovateľky za sťažnosť a ako takú ju aj vyhodnotil. Táto skutočnosť nepochybne vyplýva z formulácie uvedenej v druhom odseku „Vaša sťažnosť je neopodstatnená“.

... V predmetnej veci boli vydané dve rozhodnutia, a to rozhodnutie riaditeľa Národnej protidrogovej jednotky PPZ-61-2/PDJ-96, ktorým bolo priznané sťažovateľke a jej bratovi, obidvom maloletým, úmrtné vo výške podľa § 89 ods. 2 Výnosu ministra vnútra. ...

Ďalším, druhým a posledným rozhodnutím v tejto veci bolo rozhodnutie úmrtného matke nebohého V. R., a to podľa § 91 Výnosu. Účastníčkou tohto konania však bola so zreteľom na skutočnosť, že sa rozhodovalo o jej právach, len matka zosnulého V. R., len jej bolo doručené rozhodnutie o priznaní úmrtného a sťažovateľka ani jej brat odvolanie proti takémuto rozhodnutiu podať nemohli.

... Odvolací súd rovnako ako pred tým Ministerstvo vnútra SR opomenulo zobrať do úvahy ustanovenia Zákona o rodine platné v čase rozhodovania o úmrtnom, podľa ktorých predovšetkým ustanovenia § 85 vyživovacia povinnosť rodičov k deťom trvá do času, pokiaľ deti nie sú schopné samé sa živiť a podľa ktorého obidvaja rodičia prispievajú na výživu svojich detí podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov, pričom dieťa má právo podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov.

Preto konštatovanie Krajského súdu v Košiciach, podľa ktorého, ak mala nárok na úmrtné pozostalá manželka, nemožno z toho vyvodzovať, že by ho dostali jednostranne osirelé deti, keďže úmrtné patrilo jej a mohla s ním voľne disponovať, obchádza práve toto ustanovenie Zákona o rodine. Pokiaľ totiž Zákon o rodine stanovuje povinnosť rodičov zabezpečovať výživu svojich detí primerane svojim možnostiam a schopnostiam, medzi skutočnosť, charakterizujúcu majetkové pomery pozostalej manželky a teda aj matky jednostranne osirelých detí, patrí aj úmrtné, ktoré takáto pozostalá manželka dostala po svojom manželovi, otcovi jednostranne osirelých detí. ... deti jednostranne osirelé, boli ukrátené o taký rozsah vyživovacej povinnosti zosnulého rodiča, ktorý len do určitej miery možno kompenzovať sirotským dôchodkom. Okolnosť, že starostlivosť zosnulého rodiča, osobnú starostlivosť nemožno kompenzovať ničím, dovolací súd rovnako nezobral do úvahy. ...»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„Právo sťažovateľky V. R.

- domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva zakotvené v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,

- na spravodlivé súdne konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,

- právo na osobitnú ochranu detí a mladistvých zakotvené v článku 41 ods. 1 Ústavy SR, právo na ochranu a starostlivosť nevyhnutnú pre jej blaho zakotvené v článku 3 ods. 2 Dohovoru o právach dieťaťa,

- a právo na rovnaké práva detí narodených v manželstve a mimo neho zakotvené v článku 41 ods. 3 Ústavy SR

- v spojení s právom zakotveným v článku 12 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého nikoho nemožno poškodzovať alebo znevýhodňovať vzhľadom na sociálny pôvod alebo iné postavenie

bolo rozsudkom Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 3 Co/328/2010-148 zo dňa 22. 02. 2011 a postupom, ktorý mu predchádzal, porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskému súdu v Košiciach pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľky.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Košiciach vo veci sp. zn. 3 Co/328/2010-148 zo dňa 22. 02. 2011 a vracia vec Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľke všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

A. Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dohovorom o právach dieťaťa postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 238/2010 a jeho rozsudkom z 22. februára 2011 tým, že právny názor krajského súdu, podľa ktorého neuvedenie ustanovení § 89 výnosu č. 86 do súladu s ustanoveniami ústavy ako „opomenutú“ normotvornú činnosť štátneho orgánu nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by pre sťažovateľku zakladal nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu, je nesprávny.

B. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti tiež namieta, že pokiaľ krajský súd vo svojom rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011 s poukazom na nevyčerpanie riadnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiam správneho orgánu o úmrtnom po zomretom policajtovi a súčasne aj na to, že tieto právoplatné rozhodnutia správneho orgánu o úmrtnom pre nezákonnosť dosiaľ zrušené ani zmenené neboli, dospel k právnomu záveru o nesplnení podmienok v zmysle ustanovení § 3 a § 4 zákona o zodpovednosti za škodu, sťažovateľke nárok na úmrtné vrátane nároku na úmrtné jej brata vo výške zodpovedajúcej žalovanej sume arbitrárne odoprel.

C. Sťažovateľka ďalej v sťažnosti vyjadrila svoje presvedčenie, že napadnutý rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho výkladu a aplikácie ustanovení § 89 ods. 3 a 4 výnosu č. 86, keď krajský súd dospel k právnomu názoru, že úmrtné vo výške odchodného po zomretom policajtovi znížené o čiastky vyplatené ako úmrtné podľa ustanovenia § 89 ods. 2 výnosu č. 86 patrí iba obojstranne osirelým deťom, avšak už nie deťom jednostranne osirelým, čo je podľa názoru sťažovateľky v rozpore najmä s ustanoveniami § 85 zákona o rodine a navyše sťažovateľku a jej brata ako v tom čase pozostalé nezaopatrené jednostranne osirelé deti diskriminuje.

III.

1. K námietke porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011

V zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

V zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Všeobecné súdy poskytujú ochranu plynúcu z citovaného článku ústavy tak, že postupujú v konaní súc viazané procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011 sa s námietkami sťažovateľky vznesenými v jej odvolaní proti rozsudku

okresného súdu sp. zn. 17 C 113/2006 z 1. decembra 2006, ktorými v podstate odôvodňuje aj túto sťažnosť, vysporiadal takto:

«Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 58/69 Zb. štát zodpovedá aj za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v správnom konaní vydal štátny orgán. Ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad námietky, odpor alebo sťažnosť (§ 3 zákona o zodpovednosti za škodu). Nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný (§ 4 ods. 1 zákona č. 58/69 Zb.).

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 58/69 Zb. štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenskej organizácie uvedených v § 1 ods. 1 tohto zákona, nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zákon č. 58/69 Zb. nedefinuje „nesprávny úradný postup“. Súdna prax však ustálila, že z obsahu tohto pojmu vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho, ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi, pre konanie štátneho orgánu alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy funkcie, alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti.

Podľa § 123 zákona o služobnom pomere, ak sa služobný pomer skončí úmrtím policajta, patrí pozostalým úmrtné. Tento zákon v § 124 splnomocnil Ministerstvo vnútra SR ustanoviť všeobecne záväzným právnym predpisom podrobnosti o nárokoch súvisiacich so skončením služobného pomeru, vrátane výšky úmrtného a okruhu pozostalých, ktorým úmrtné patrí. Ministerstvo vnútra SR upravilo výšku úmrtného a okruh pozostalých, ktorým úmrtné patrí. Podľa § 89 ods. 1 výnosu pre účely tohto výnosu sa za pozostalých považoval manžel, manželka, nezaopatrené deti a rodičia, alebo ďalšie osoby, pokiaľ boli na

zomretého odkázané výživou. Každému pozostalému patrilo úmrtné vo výške posledného hrubého mesačného služobného príjmu zomretého (§ 89 ods. 2 výnosu). Zároveň podľa výnosu patrilo pozostalému manželovi po zomretom policajtovi, ktorému by ku dňu úmrtia vznikol nárok na odchodné podľa § 117 ods. 1 zákona úmrtné vo výške odchodného, znížené o Čiastky vyplatené ako úmrtné podľa ods. 2 (§ 89 ods. 3 výnosu). Ak nebolo pozostalého manžela, úmrtné patrilo pozostalým obojstranne osirelým deťom, ktoré mali ku dňu úmrtia policajta nárok na sirotský dôchodok a to každému dieťaťu rovnakým dielom (§ 89 ods. 4 výnosu). Podľa § 90 výnosu bolo možné v mimoriadnych odôvodnených prípadoch priznať úmrtné vo výške ustanovenej v § 89 ods. 3 výnosu rodičom zomretého, ak niet pozostalého manžela, ani obojstranne osirelých detí. O úmrtnom a jeho výške rozhodoval bez žiadosti služobný funkcionár, ktorý by bol oprávnený rozhodnúť o skončení služobného pomeru zomretého policajta. Písomné vyhotovenie rozhodnutia sa zasielalo pozostalým, prípadne ich zákonnému zástupcovi (§ 91 výnosu).

Zo spisu vyplýva, že riaditeľ ako príslušný služobný funkcionár podľa § 91 výnosu rozhodol o priznaní úmrtného podľa § 89 ods. 2 výnosu, pozostalým nezaopatreným deťom a matke zomretého vo výške posledného hrubého mesačného služobného príjmu zomretého. Keďže nebolo pozostalej manželky, ani obojstranne osirelých detí a matka zomretého bola na neho odkázaná výživou a žila s ním v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti (išlo o mimoriadny odôvodnený prípad) podľa § 90 výnosu riaditeľ rozhodol aj o priznaní úmrtného vo výške podľa § 89 ods. 3 výnosu (č. l. 144) matke zomretého. Proti týmto rozhodnutiam nebol podaný riadny opravný prostriedok, ktorý mohol podať len ten, koho sa rozhodnutie priamo týkalo (§ 120 výnosu). Matkou pozostalých nezaopatrených detí bolo urobené podanie, označené „sťažnosť proti rozhodnutiu o priznaní jednomesačného úmrtného nezaopatreným deťom“. Na základe tohto podania (zrejme posudzovaného podľa obsahu § 126 zákona o štátnej službe a § 120 výnosu) riaditeľ rozhodol, že úmrtné podľa § 89 ods. 4 výnosu nebolo možné priznať jednostranne osirelým deťom, pretože nebola splnená podmienka obojstrannej osirelosti detí. Išlo o rozhodnutie riaditeľa v súlade s § 125 a nasl. zákona o štátnej službe a § 119 a nasl. výnosu, podľa ktorých ustanovení účastníkom konania sú pozostalí po policajtovi a konanie sa začína na návrh účastníka alebo z podnetu služobného orgánu. Rozhodnutie obsahovalo (§ 127 zákona o štátnej službe) výrok - ako bolo rozhodnuté s uvedením ustanovení právneho predpisu, podľa

ktorého bolo rozhodnuté a bolo odôvodnené. Aj keď v rozhodnutí chýbalo poučenie, išlo o rozhodnutie, ktoré obsahovalo výrok o nepriznaní úmrtného, a preto bolo možné ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom. Pretože v rozhodnutí chýbalo poučenie, bolo možné ho napadnúť riadnym opravným prostriedkom podľa § 135 ods. 4 zákona o štátnej službe v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď bolo účastníkovi oznámené. Proti tomuto rozhodnutiu matka žalobkyne (v tom čase maloletých detí) odvolanie nepodala.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu z nezákonného rozhodnutia je vyčerpanie možností podať proti nezákonnému rozhodnutiu riadne opravné prostriedky (§ 3 zákona č. 58/69 Zb.), pretože rozhodnutie o priznaní úmrtného matke zomretého nebolo pre nezákonnosť zrušené, pričom nešlo o nečinnosť, keďže o úmrtnom bolo príslušným orgánom rozhodnuté, proti rozhodnutiam nebol podaný riadny opravný prostriedok, nemohol sa odvolací súd zaoberať právnou otázkou, či úmrtné malo alebo nemalo byť jednostranne osirelým deťom vyplatené.

Odvolací súd viazaný záväzným právnym názorom dovolacieho súdu podľa § 243d ods. 1 O. s. p. právne uzatvára, že § 89 ods. 4 výnosu nediskriminoval nezaopatrené deti z neúplných rodín (deti rozvedených manželov a deti pochádzajúce z mimomanželského vzťahu) oproti deťom narodeným v manželstve. Aj v prípade, že manželia boli rozvedení, alebo, sa deti narodili mimo manželstva, patrilo podľa tohto ustanovenia úmrtné všetkým deťom, ktoré pokiaľ boli obojstranne osirelé. Podmienkou nároku nezaopatrených detí na úmrtné vo výške podľa § 89 ods. 3 výnosu, bola obojstranná osirelosť. Toto ustanovenie priznávalo úmrtné všetkým obojstranne osirelým deťom, ktoré mali ku dňu úmrtia rodiča policajta nárok na sirotský dôchodok, t.j. dôchodok po prvom zomretom rodičovi. Podmienka obojstrannej osirelosti pri vzniku nároku na úmrtné bola odôvodnená, pretože sociálna situácia obojstranne osirelých detí je podstatne horšia ako jednostranne osirelých detí. Podľa § 89 ods. 3 výnosu, úmrtné patrilo pozostalej manželke, nie jednostranne osirelým deťom. Pokiaľ naň mala nárok pozostalá manželka, nemožno z toho vyvodzovať, že ho dostali jednostranne osirelé deti, keďže úmrtné patrilo jej a mohla s ním voľne disponovať. Výnos nepriznával úmrtné jednostranne osirelým deťom vôbec, nielen z neúplných rodín. Úmrtné rodičom zomretého policajta nepatrilo podľa výnosu automaticky, ale ho bolo možné priznať, ak nebolo pozostalej manželky, ani obojstranne osirelých detí a išlo o mimoriadne odôvodnený prípad. V preskúmvanej veci išlo o matku

zomretého, pričom riaditeľ mal preukázané, že bola na zomretého odkázaná výživou a žila s ním v čase smrti v spoločnej domácnosti. Výkladom § 89 výnosu možno dospieť k záveru, že účelom poskytnutia zvýšeného úmrtného bolo zmierniť nepriaznivý dopad úmrtia člena domácnosti na domácnosť, v ktorej žil. V preskúvanom prípade pozostalé deti žili v čase smrti svojho otca v spoločnej domácnosti s matkou, ich situácia sa preto smrťou rodiča nezmenila. Avšak situácia matky zomretého, odkázanej na neho výživou, ktorá so zomretým žila v čase jeho smrti v spoločnej domácnosti sa zmenila (zhoršila) stratou člena domácnosti.

Rovnako neobstojí ani žaloba o zaplatenie istiny 18.612,- Sk (617,80 eur) z titulu náhrady škody, ktorá predstavuje výšku úmrtného, ktorá bola priznaná starej matke žalobkyne (matke nebohého policajta). Ako vyplýva z čestného vyhlásenia H. R., viedla so synom spoločnú domácnosť od roku 1990, v čase úmrtia mala 73 rokov a sporná skutočnosť, že poberala starobný dôchodok neznamená, že nebola odkázaná na syna výživou.

Odvolací súd preto v súlade s ust. § 219 ods. 1 O. s. p. rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí žaloby ako vecne správne potvrdil.»

1.A Sťažovateľka, ako už bolo uvedené, v sťažnosti namieta arbitránosť napadnutého rozsudku krajského súdu okrem iného vo vzťahu k tomu právnomu názoru, podľa ktorého neuvedenie ustanovení § 89 výnosu č. 86 do súladu s ustanoveniami ústavy ako „opomenutá“ normotvorná činnosť štátneho orgánu nie je nesprávnym úradným postupom, ktorý by pre sťažovateľku zakladal nárok na náhradu škody proti štátu v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu.

V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že krajský súd v napadnutom rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011 prevzal podstatnú časť odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 43/009 z 29. júna 2009 o dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku, ktorý v dostatočnom rozsahu a vyčerpávajúco vysvetlil obsah pojmu „nesprávny úradný postup“, ako jedného zo zákonných predpokladov zakladajúcich zodpovednosť štátu za spôsobenú škodu v rámci plnenia úloh štátneho orgánu.

Totíž, tak ako vyplýva z označeného uznesenia najvyššieho súdu, výsledkom normotvornej činnosti štátnych orgánov sú všeobecne záväzné pravidlá správania sa, teda právne normy, ktoré sú v rámci ich personálnej pôsobnosti adresované či už väčšiemu, alebo menšiemu okruhu subjektov vymedzených ich všeobecnými – druhovými znakmi, čo vylučuje absenciu priamej, bezprostrednej a neprerušenej príčinnej súvislosti medzi normotvornou činnosťou a škodou konkrétneho, individuálneho právneho subjektu, ako zákonného predpokladu pre vznik zodpovednosti štátu za škodu.

Inými slovami, zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu nezakladá postup štátnych orgánov pri vytváraní alebo zmene právnych noriem, ale až nesprávny úradný postup štátnych orgánov pri aplikácii právnych noriem, prípadne pri vynucovaní ich dodržiavania vo vzťahu ku konkrétnym subjektom.

Vzhľadom na to, že sťažovateľkou namietaný právny názor krajského súdu, pokiaľ ide o sťažovateľkou tvrdené neuvedenie ustanovení § 89 výnosu č. 86 do súladu s ustanoveniami ústavy, nemožno považovať za arbitrárny ani za zjavne svojvoľný, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.B Sťažovateľka v ďalšej časti svojej sťažnosti namieta, že pokiaľ krajský súd v rámci postupu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co/238/2010 dospel k právnemu záveru vyjadrenému v jeho rozsudku sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011 o nesplnení podmienok v zmysle ustanovení § 3 a § 4 zákona o zodpovednosti za škodu, sťažovateľke nárok na úmrtie vrátane nároku na úmrtie jej brata vo výške zodpovedajúcej žalovanej sume arbitrárne odoprel.

V zmysle § 3 zákona o zodpovednosti za škodu ak nejde o prípady hodné osobitného zreteľa, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť.

V zmysle § 4 ods. 1 zákona o zodpovednosti za škodu nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán. Rozhodnutím tohto orgánu je súd rozhodujúci o náhrade škody viazaný.

V zmysle § 4 ods. 2 zákona o zodpovednosti za škodu ako výnimku z ustanovenia odseku 1 možno uplatniť nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím vykonateľným bez ohľadu na jeho právoplatnosť, ak toto rozhodnutie bolo na základe opravného prostriedku (§ 3) zrušené alebo zmenené.

Ústavný súd však nemá v okolnostiach posudzovanej veci dôvod pochybovať o správnosti právneho záveru krajského súdu vychádzajúceho z jeho skutkového zistenia, že sťažovateľka a jej brat ako v tom čase nezaopatrené deti, resp. ich zákonný zástupca proti rozhodnutiu správneho orgánu sp. zn. PPZ-61-2/PDJ-96 z 29. apríla 1996 o priznaní úmrtného v zmysle § 89 ods. 2 výnosu č. 86 pre sťažovateľku a jej brata, každému z nich iba v sume 18 612 Sk, možnosť podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku nevyužil, pričom toto právoplatné rozhodnutie pre jeho sťažovateľkou tvrdenú nezákonnosť dosiaľ nebolo zrušené ani zmenené, zákonné podmienky v zmysle ustanovení § 3 a § 4 zákona o zodpovednosti za škodu na priznanie nároku na náhradu škody sťažovateľke voči štátu nie sú splnené.

Tento záver v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárny či zjavne neodôvodnený. Z namietaného rozsudku krajského súdu totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Navyše, krajský súd vychádzajúc zo záväzného právneho názoru najvyššieho súdu do odôvodnenia svojho rozsudku uviedol postup, akým dospel k záveru, že listina vydaná správnym orgánom označená ako „*Sťažnosť proti rozhodnutiu – odpoveď*“ pod sp. zn. PPZ-61-10/NPJ-96 z 30. decembra 1996 je rozhodnutím o nepriznaní úmrtného po zomretom policajtovi v zmysle § 89 ods. 3 a 4 výnosu č. 86 sťažovateľke a jej bratovi ako

jeho pozostalým nezaopatreným deťom, proti ktorému, aj keď neobsahovalo poučenie o možnosti podania riadneho opravného prostriedku – odvolania v lehote 15 dní, odvolanie nebolo podané ani v náhradnej zákonnej lehote troch mesiacov.

Krajský súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku síce vysporiadal aj vo vzťahu k právoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu, ktorým bolo priznané úmrtné v zmysle ustanovenia § 90 v spojení s ustanovením § 89 ods. 3 výnosu č. 86 matke zomretého policajta, avšak podľa názoru ústavného súdu pre rozhodnutie krajského súdu vo veci sťažovateľkou uplatneného nároku z titulu úmrtného je rozhodujúce iba to, čo sťažovateľke nebolo, hoci malo byť priznané, nie však už to, čo bolo z titulu úmrtného priznané matke zomretého policajta, i keď, prípadne jej priznané byť nemalo.

Keďže namietané rozhodnutie krajského súdu ani vo vzťahu k tejto námietke sťažovateľky nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

1.C Sťažovateľka v sťažnosti zároveň tvrdí, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho výkladu a aplikácie ustanovení § 89 ods. 3 a 4 výnosu č. 86, dôsledkom čoho je právny názor krajského súdu o tom, že nárok na úmrtné podľa označených ustanovení výnosu č. 86 vzniká len pozostalým nezaopatreným obojstranne osirelým deťom, nie však nezaopatreným deťom jednostranne osirelým, dôsledkom čoho sťažovateľku a jej brata ako jednostranne osirelé deti zomretého policajta diskriminuje.

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že do obsahu základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivý proces zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania (dotknutej osoby) dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý účastník konania predkladá (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Rozhodne postup krajského súdu pri odôvodňovaní právneho názoru vo veci sťažovateľky spôsobom, že v zmysle ustanovenia § 89 ods. 4 v spojení s ods. 3 výnosu č. 86 patrí nárok na úmrtie po zomretom policajtovi iba, ak sú pozostalé nezaopatrené deti obojstranne osirelé (bez ohľadu na to, či tieto pochádzajú z manželstva alebo mimomanželského vzťahu, prípadne boli ich rodičia ku dňu smrti policajta rozvedení), pretože sociálna situácia obojstranne osirelých detí je podstatne horšia ako jednostranne osirelých detí, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny.

V danom prípade práve naopak, „prebíjanie nároku“ sťažovateľky na úmrtie, vrátane „nároku“ na úmrtie jej brata ako nezaopatrených jednostranne osirelých detí zomretého policajta v zmysle § 89 ods. 4 výnosu č. 86 cez nárok na úmrtie, ktorý by bol v zmysle ustanovenia § 89 ods. 3 výnosu č. 86 vznikol ich matke ako pozostalej manželke, ak by ich rodičia neboli rozvedení, prostredníctvom ustanovení § 85 zákona o rodine v znení účinnom v rozhodujúcom období upravujúcich vyživovaciu povinnosť rodičov k ich deťom, sa zjavne prieči účelu a významu ustanovení § 89 ods. 3 a 4 výnosu č. 86.

V tejto súvislosti ústavný súd dodáva, že aj keď na jednej strane je pravdou, že uspokojenie nároku na úmrtie pozostalej manželky, ktorá je zároveň aj matkou pozostalých nezaopatrených detí zomretého policajta (nemusí tomu tak vždy byť, pozn.), môže ovplyvniť jej možnosti a schopnosti pri plnení si svojej vyživovacej povinnosti v prospech týchto detí, avšak na strane druhej možnosti a schopnosti matky vo vzťahu k nároku na úmrtie sú objektívne ohraničené ustanovením § 89 ods. 3 výnosu č. 86, ktorý nárok na úmrtie priznáva len pozostalej manželke, a nie bývalej manželke.

Napokon, výklad ustanovenia § 89 ods. 4 v spojení s ods. 3 výnosu č. 86 nijako nemožno viazať na ustanovenia zákona o rodine, pretože kým účel a význam ustanovení výnosu č. 86 spočíva okrem iného v úprave práv a povinností vyplývajúcich zo služobného pomeru policajta, ako aj otázok jeho hmotného zabezpečenia vrátane hmotného zabezpečenia pozostalých pre prípad jeho smrti, ustanovenia zákona o rodine upravujú rodinnoprávne vzťahy, a teda ide o úpravu úplne iného okruhu spoločenských vzťahov.

O svojvôli pri výklade a aplikácii všeobecne záväzného právneho predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajského súdu takéto nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti už pri jeho predbežnom prerokovaní odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K námietke porušenia základných práv zaručených v čl. 41 ods. 1 a 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 3 ods. 2 dohovoru o právach dieťaťa v spojení s porušením ustanovenia čl. 12 ods. 2 ústavy rozsudkom krajského súdu sp. zn. 3 Co 238/2010 z 22. februára 2011

V zmysle ustanovenia čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

V zmysle ustanovenia čl. 41 ods. 3 ústavy deti narodené v manželstve i mimo neho majú rovnaké práva.

V zmysle čl. 3 ods. 2 dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnou stranou dohovoru, sa zaväzujú zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho...

V zmysle čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu... na sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Keďže z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka porušenie základných práv zaručených v čl. 41 ods. 1 a 3 ústavy a práva zaručeného v čl. 3 ods. 2 dohovoru o právach

dieťaťa v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy odvíja z porušenia práv zaručených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, porušenie ktorých ústavný súd nezistil, preto ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o uložení zákazu krajskému súdu pokračovať v porušovaní sťažovateľkou označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dohovorom o právach dieťaťa v spojení s ustanovením čl. 12 ods. 2 ústavy, o zrušení sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu vrátane rozhodnutia o priznaní trov konania je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľky (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd o tejto časti sťažnosti už nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011